

zwijgen, hurkte ze bij hem neer, opkijkend met haar glanzende, zwart-omrande oogen. Hij keek neer in dien troebelen blik en de Javaansche begon weer: „O, ze wist het wel, 's nachts sliep de Toewan niet, ze hoorde hem wel heen en weer loopen in zijn kamer . . . en de njai van Mijnheer Mac-Arthur had ook gezegd, het liep verkeerd met de jonge mijnheer, dat kon iedereen zien en 't was maar goed dat hij nu zelf ook een njai . . .” hier hield ze even op, de donkere wimpers neer en liet de zoom van het rood-geblokte tafelkleed door de bruine vingers glijden. Bart schonk zich een tweede paitje in, ah ja, dacht ie, daar was ze waar ze wezen wilde, hij zou haar maar laten dazen, misschien was alles nog beter dan de suizende stilte en het maanlicht op de voorgalerij.

„De Toean kon zoo bleek zien, hij was zoo mager . . . de doekoen — o, pienter was ze — de doekoen zei ook: „de Toean moest niet zooveel alleen zijn, hij had sakit-hati\*), dat vrat van binnen en daarom kon het lichaam niet anders dan kwijnen.”

„Och kom!” zei Bart.

„Maar,” even dwong haar blik om sterker aandacht, „de doekoen had nog meer gezegd. Toean moest niet boos worden, maar de doekoen zei: de Toean altijd maar piekeren, over een Njonja koening †).

Het paitglas dat hij, langzaam inzuigend het scherpe vocht, tusschen zijn lippen hield, stond met een tik weer op de tafel. Wat zei die meid? Nee, nou niet boos worden, wat kon hem dat geleuter schelen, maar dan grepen zijn gedachten verder . . . Zouden de anderen . . . zou er over hem? En weer kwam de angst, dat hij misschien in zijn ijelende koorts . . .

„Ja, en de njai van Mijnheer Schriecke zei ook . . .”

„Hou op,” gebod Bart ruw.

De zware, donkere leden zonken over de verlangende oogen, die opstaarden naar zijn gezicht in willenden dwang, haar hand raakte met warme vingers zijn knie. „Maar de doekoen zei ook — in de kringen van het water zag ze dat — de Toean zou genezen door een andere, een zwarte vrouw.”

Om de doorzichtige sluwheid van deze voorspelling lachte Bart ineens hardop en hij schrok bijna van die lang-ontwende vroolijkheid.

„De Toean moest nog een paitje drinken,” zei Tasminah en ze stond al op haar hooggehakte muiltjes, „pait was goed voor hem.” Toen ze het glas had volgeschonken, hurkte ze weer, met haar glijdende bewegingen, naast hem neer. „Ze kende al zooveel Toeans, hij moest haar gelooven!” maar Bart luisterde al niet meer. Hij voelde de heete prikkeling van den drank, weldoend en toch kwellend, en terwijl hij schijnbaar den woordenstroom van Tasminah onderging, had hij zijn eigen, bittere gedachten: Was het niet zooals die meid zei, waarvoor toch dit alles? Om een waan

\*) Hartzeer. †) Blonde mevrouw.